
GABRIEL
Daniel Kafte

Janiel Kaffe

GABRIEL

Copyright:

Autor: Janiel Kaffe

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-655-9 (ePub)

978-80-7512-656-6 (mobipocket)

978-80-7512-657-3 (pdf)

VĚNOVÁNÍ:

Věnováno Skleněnému Střípku za podporu ve všech chvílích a zvláště pak v těch těžkých. Věnováno i všem těm, kteří dělají věci s opravdovou vášní a z opravdové lásky. Jen tak a jen pro ten pocit, ať už se věnují čemukoliv.

Janiel Kaffe.

GABRIEL

Protáhlé obličeje ve zmlženém závoji. Rudé oči a z nich stékající krev po tvářích. Šediví andělé s kamennými tvářemi a hlavou svěšenou. Sklonění a smutek na mě ronící. To jsem viděl.

Hlavu jsem schovával pod kapucí. Sledoval jsem špičky bot. Jen občas jsem pohlédl před sebe. Držel jsem krok a směr, který mě k cíli stejně nezavede. Mé cesty už byly dávno ukončené a jediná, která měla smysl, vedla do pekla. Jestli vedla ještě někam dále, peklem jsem musel projít.

Nevydržel jsem se před sebe dívat déle, než nezbytnou vteřinu. Protáhlé obličeje, které mi šly vstříc, mě děsily. Tělem mi projížděl mráz. Lidem, kteří vedli kroky proti mým, musel tělem projíždět mráz ze mě. Vlivem špatné koordinace pohybů jsem šel rozevlátý po celém chodníku. Působil jsem opile. Mohl za to absťák. Myšlenkami jsem se ubíral k další dávce.

„Peníze," pomyslel jsem si. „Kde je mám kurva vzít!" vyštěkl jsem do prázdna a tělem mi zazmítala křeč. Mladý pár, který šel zrovna proti mně, udělal důmyslný oblouk.

Zvedl jsem hlavu, abych se podíval, kde vlastně jsem. Paní, která mě právě míjela, ostražitě držela odstup.

„Co je!" křikl jsem jejím směrem. Paní šlápla do kroku.

„Kam tak spěcháš? Přede mnou se neschováš," slyšel jsem známý hlas. Prudce jsem se otočil a pak se rozhlédl do všech stran. Nikdo na mě nemluvil kromě stihomana v hlavě.

Zaťal jsem pěsti a zaskřípal zuby. Zavřel jsem oči a víčka stlačil nejpevněji, jak jsem dokázal. Hlas zmizel, ale i přesto jsem se po chvíli rozhlédl do všech stran. Svědilo mě celé tělo. Rukama jsem se křečovitě škrábal přes vrstvené oblečení.

Potřeboval jsem dávku. Potřeboval jsem stav. Prostě zmizet z reality. Sehnat dávku bylo to nejmenší. Sehnat prostředky, to byl jiný problém.

Posadil jsem se na osamocenou lavičku. Z kapsy jsem vytáhl poctivě ukradené papírky a z batohu vylovil sáček s nasbíranými vajgly. Pečlivě jsem vydrolil zbytky tabáku na papírek a ubalil si cigaretu.

Kuřivo nic moc, ale lepší než nic. Zapálil jsem si a po prvním šluku na mě padla tíseň. Houpal jsem se sem a tam. Huhlal něco i mně neurčitého. Zkrátka a dobře, houpal jsem se a potichu hučel.

Cítil jsem na sobě pohledy. Lidé kráčející po chodníku kolem lavičky, kterou jsem zabral, na mě hleděli. „Co to je? Kdo to je? Pobuda! Ožrala! Feťák!" slyšel jsem jejich myšlenky. Myšlenky to však byly mé. Sám jsem se tituloval a sváděl to na ostatní. „Chci přestat, ale nemůžu. Nikdo mi nepomůže a každý mě hned zavrhne," začal jsem se litovat.

„Podívejte se na trosku! Odpad!" slyšel jsem další myšlenky kolemjdoucích. Vzedmula se ve mně vlna vzteku. Vyskočil jsem. Chtěl jsem praštit majitele myšlenky. Toho, který mě právě tituloval. Však nikde nikdo. Sám sebe bych musel praštit. Sám jsem se tituloval. Chodník už byl opuštěný. Jen sem tam nějaká osoba,

ale daleko. Takovou skutečnost jsem vůbec nezaregistroval. Nic to neměnilo na faktu, že jsem měl chuť někoho praštit.

Zpozoroval jsem mladíka, který se posadil na lavičku v bezpečné vzdálenosti. Rozestup mezi námi mohl být přinejmenším třicet metrů. Jen tak odhadem se mezi námi nacházelo deset laviček.

Opět jsem usedl. Vztek mi koloval v žilách. Jak si lidé mohli dovolit nebýt poblíž. Hlavně teď, když jsem si potřeboval do někoho praštit. Jen tak, třeba kdyby na mě škaredě pohlédl. Nemusel by se dívat ani škaredě, ale třeba se jen podívat.

Soustředil jsem se na prasklinu v chodníku. Přivíral jsem oči a zaostřoval. Myšlenky se mi draly do hlavy. Jejich charakter byl značně zkalen touhou po dávce. Přál jsem si být pidimužík a stát na okraji praskliny. Skočit dolů jako z útesu a skoncovat se vším, hlavně se svým životem. Protože jsem si takovou věc mohl jen přát, byl jsem nucen svádět boj s jinou zdrcující myšlenkou.

Jít a ukrást mladíkovi, sedícímu o deset laviček dále, mobil. Při té příležitosti si do něj i praštit. Několikrát a silně, nejlépe pěstí do obličeje. Mobil odnést do zastavárny. Z utržených peněz obstarat dávku. Kručení v žaludku mě vytáhlo z myšlenkových pochodů. Dva dny jsem nejedl a poslední jídlo se skládalo ze dvou suchých rohlíků. „No a co. Bez jídla ještě den přežiju, bez dávky už ne," řekl jsem si v duchu holou, až na kost obnaženou skutečnost.

Vstal jsem a nabral směr k mladíkovi. Z dálky jsem opatrně pozoroval, jak moc je obezřetný. Nesměl jsem nic pokazit. Moje dávka a spása seděla kousek dále na lavičce. Kdyby se něco zvrtlo, musel bych si najít jiný cíl a vymyslet jiný plán.

Mladík se v pravidelných intervalech střídavě opíral zády o opěradlo a lokty o stehna. To byl jediný pohyb, který prováděl. Neotáčel se do stran. Stále se díval před sebe a soustředil se výhradně na hovor.

Plíživým krokem, vzbuzující dojem pouze vlastních starostí, jsem se k mladíkovi přibližoval. Stále mě neregistroval. Stále se staral pouze o hovor. Pár laviček před svým cílem jsem sešel z chodníku. Na trávě za lavičkami jsem jen tak hleděl do země. Měl jsem své starosti. Mohl jsem a chtěl jsem působit, že jen něco hledám. Což o to, jaké by takový pobuda a troska jako já mohl představovat nebezpečí. Žádné, snad jen zkoušet vysomrovat cigaretu či drobáky.

Mladíkovi bylo jedno, že už jsem téměř vztahoval ruku na jeho mobil. Byl jsem mu ukradený, jako měl být za chvíli ukradený ten jeho krám. Mysl se, jako ruka k mobilu, vztahovala k dávce. Přestával jsem vnímat realitu a pociťoval příjemné nabuzení jen při pomyšlení.

Málem jsem se mobilu zmocnil, kdyby se mladík náhle neotočil. Snad byl varován intuicí. Škaredě se na mě podíval. „Počkej, zavolám za chvíli," řekl do přístroje a poté ke mně: „Co máš za problém?!"

Vystřízlivěl jsem ze svého snu o dávce a realita mě stáhla zpátky na zem. Přistál jsem pěkně tvrdě. Protáhlý zmlžený obličej s krvácejícíma očima mě vyděsil. Ucouvl jsem o krok zpět a při tom upadl. Na zemi jsem se okamžitě překulil na levý bok. Nohy přitáhl co nejvíce k bradě a pravou rukou si kryl tvář. Začal jsem se třást.

Na rameni jsem ucítil lehce položenou ruku.

„Jsi v pohodě?“

Opovážil jsem se odkrýt obličej a vzhlédnout k majiteli ruky. Nade mnou stál mladík.

„Potřebuješ pomoct? Zavolat sanitku?“ ptal se mladík dále.

Uvědomil jsem si dopadající schízu. Zavřel jsem oči a na vteřinu silně zavřel víčka. Potřeboval jsem potlačit vnitřní pocity. Během vteřiny se zavřenýma očima mě napadla jen jedna věc. Nepřemýšlel jsem a nezvažoval pro a proti. Musel jsem využít situace.

Lehce bez prudkých pohybů jsem se celým tělem přetočil na záda. Zasténal jsem a těžce si oddychl. Mladík i nadále projevoval dobrou vůli. „Tak co? Mám zavolat nějakou pomoc?“ zjišťoval.

Zavrtěl jsem hlavou. Mladík stál stále nade mnou. Jakoby nemohl a nechtěl odejít, dokud si nebude jistý, že jsem v pohodě. Opřel jsem se o lokty a zvedl horní polovinu těla. Podíval jsem se na něj. Na svou oběť. Jak jsem před chvíli nezvažoval možnosti, klady a zápory, teď mozek hnán touhou po dávce vyslal impuls. Prudce jsem kopl mladíka do kolena. Podlomil se a upadl na všechny čtyři. Byl v šoku s pohledem upřeným do země. Zvedl jsem se do sedu a pěstí zaútočil na spánek. Mladíka jsem skolil.

Prohledal jsem mu kapsy. Zajímal mě hlavně mobil. Poloprázdnou krabičkou cigaret jsem rovněž nepohrdl a zmocnil se jí. Nervózně jsem se rozhlédl kolem sebe. Přes ramena a do stran. Pohlédl jsem do oken paneláku, jestli mě někdo nesleduje. Přes záclony jsem neviděl nic. Po chodníku šlo pár lidí, ale ty pro jistotu nezajímalo nic víc, než oni sami. Mladíkovi bych prohledal kapsy pořádně, ale to nejspíše za jiných okolností. Co jsem chtěl, toho jsem se zmocnil. Mobil a navíc pár cigaret jako bonus. Nějaká

bankovka by mi rozhodně taky udělala radost, ale cítil jsem, že už bude lepší jít.

Pomalu a nenápadně jsem se zvedl ze země a odkráčel za nejbližší panelák. Prošel malým dvorkem, obešel další panelák. Protáhl se kolem činžáku. Motal jsem se sídlištěm, složitě mezi ulicemi, hlavně abych nebyl spatřen. Většinou si mě nikdo nevšímal a nechtěl navazovat oční kontakt, což pro mě bylo jedině dobře. Došel jsem do parku na konci sídliště. Více méně bylo vždycky prázdné. Uvelebil jsem se na lavičce. Přemýšlel jsem, kde je jaká zastavárna.

Vytáhl jsem si poloprázdnou krabičku kradených cigaret. Po dlouhé době jsem si mohl dát jednu normální. S chutí jsem si zapálil a zaklonil hlavu. Díval jsem se na noční oblohu. Bylo jasno a hvězdy krásně zářily.

Myšlenkou jsem se vrátil k zastavárně. Byla už noc. Nevěděl jsem, jak přežít do zítřejšího rána. Absťák se podepisoval na mém myšlení čím dál víc. Paranoia mě dohánělа k šílenství. A ještě horší věc, že jsem začínal vidět svět střízlivým pohledem. Takový jaký je. Tak, jak se mi hnusí.

Potřeboval jsem se utlumit. Svědivost rovněž nabírala na intenzitě. Po dlouhé době normální cigareta, kterou jsem si nemohl, ačkoliv jsem chtěl, vychutnat.

Ve městě jsem znal všechny zastavárny. Bohužel pro mě, ve všech zastavárnách znali i mě. Věděli, což napovídal i můj vzhled, že jsem závislý. Nikdy jsem nedostal férovou nabídku. Nikdy jsem nedostal nabídku jako slušně vyhlížející člověk, který se jen zbavuje zbytečných a nevyužívaných věcí. Musel jsem brát, co mi nabídli. K tomu všemu jsem si ještě musel vyslechnout kázání o

oznamovací povinnosti. Majitelé zastaváren jsou věru spravedliví lidé.

Podíval jsem se na sebe. „Já se z toho dostanu," slíbil jsem si. „Ale postupně. Zítra si ještě dám a pak to skončím," upravil jsem slib.

Odhodil jsem cigaretu do pískoviště, které mě nezajímalo. „Co mi je po nějakých fakanech!" Prohlédl jsem si věčně špinavé ruce od hrabání se v kontejnerech. V neustálém doufání, že naleznu alespoň nějaké zbytky vyhozených jídel.

Noční vítr mi otřásl tělem, ve kterém mi už i tak bylo špatně. Kůže mě svědila. Absťák sílil. Zavřel jsem oči a oddal se bezmoci.

Před očima mi létaly vzpomínky. Slyšel jsem doléhající hudbu. Stál jsem na pódiu a hudba pomalu sílila.

„Tady je! Profesor hudby! Váš milovaný Gabriel a ukrutný nepřítel ticha!" vyvolal DJ do mikrofonu. Celou řeč podpořil rychlým a úderným zaškrábáním na vinylovou desku.

Davu na tanečním parketu se zmocnila euforie. Slečny pištěly. Mládenci tleskali a vykřikovali moje jméno.

Zlehka jsem se nadechl a ze svého stříbrného saxofonu vypustil první melodie. Euforie zesílila. Pár vteřin nezaměnitelného zvuku na pozdrav svých fanoušků mi oplatili hlasitým potleskem.

DJ opět zaškrábal na vinyl. „Ať se zadky kroutí, jako jarní proutí!" zakřičel do mikrofonu a pustil skladbu.

Sledoval jsem dav na parketu. Slečny se rozvášněně kroutily. Mládenci se snažili zaujmout a předvést nejlepší taneční kroky. Stál jsem a zatím jen poslouchal hudbu. Pohupoval jsem hlavou a

snažil se naladit. Nadechl jsem se a pár tóny podpořil skladbu. Dav zahučel.

Pár tónů a byl jsem ticho. Po pár vteřinách jsem opět skladbu podpořil. Sledoval jsem tanečníky. Ve vzduchu byl cítit pot, ale i vzrušení roztancovaného davu. Alkoholové výpary a skvělá atmosféra.

Aklimatizoval jsem se. Nastala správná chvíle. Udělal jsem poslední hluboký nádech, než jsem se připojil k nekonečnému hudebnímu mixu.

Hlasitá hudba mě vytáhla ze dna vlastních myšlenek. Klubová atmosféra odezněla. Seděl jsem v chladné noci na lavičce. Ozval se hlas žaludku. Od hladu mě nepříjemně natáhlo. Zapálil jsem si další cigaretu, abych na jazyku pocítil alespoň nějakou chuť.

Tak ve zmlžené mysli blikl jako blesk z čistého nebe nápad. V chladu bych se stejně nevyspal. Lavička nenabízela mnoho pohodlí. Odebrat se do nory, jak jsme nazývali doupě a snad i domov spolu s několika dalšími závislými, nepřipadalo v úvahu. Někteří celkem úspěšně kradli. Někteří žebrali, těm se dařilo. Mohli si dopřát vlastní kuřivo a při troše štěstí jim ještě zbylo na ostatní závislosti. Jen já byl výjimka. Veškeré opatřené prostředky jsem využil, abych si pustil žilou. Když jsem neměl, prostě jsem si od každého trochu půjčil, abych dal do hromady potřebnou částku. Vrácení jsem vždy slíbil. Jen osud byl prozatím nějak proti mně. Situace začínala být vyhrocená a strach mi nedovolil do nory zavítat.

Hlad začínal být nepříjemný, ale zdaleka ne tolik, jako realita. Navštívit supermarket, který naštěstí býval otevřený nonstop, mi

připadalo více než rozumné. Jít a pokusit se ukrást nějaké jídlo, které dle data spotřeby slibovalo více, než střevní problémy.

Zabít čas stejně, jako jsem pomalu zabíjel sebe. Do rána času dost. Až nepříjemně dost. S plným žaludkem se mi snad podaří alespoň někde a na chvíli usnout, než se otevře zastavárna. Duše hlesla při pomyšlení na dávku. Jak si zítra pustím žilou a bude mi zase dobře. „Alespoň na chvíli," řekl jsem si v duchu.

Tak jsem vstal z lavičky a pohlédl směrem, kde kroky měly donést mé tělo k supermarketu. Obnažen nocí a myšlenkou, že to stojí za hovno. Jak mi bylo? „Dobře," odpověděl jsem do noci.

Přetáhl jsem si kapuci přes hlavu, abych se ukryl světu a odebral se jen a jedině do své úzkosti. Pořád jsem nebyl zcela zatracen. Ještě zbývala alespoň malá troška úcty k lidem. Nechtěl jsem je děsit, stejně jako jsem nechtěl děsit sebe, protáhlými obličeji a smutnými anděly.

Pomalým pravidelným krokem, který zdaleka postrádal jakýkoliv rytmus, jsem vyšel. Každý krok dopadající na zem byl jako šlápnutí na vlastní hlavu. Melodie byla tam, co můj úspěšný život. Melancholie vyplnila veškerou prázdnotu duše. Melancholie prosytila duši zcela a celou. I přesto si nedala pokoj a kapku po kapce mi dopadala za krk.

Rukou jsem si otřel orosené čelo i pot na zátylku. Tělo bojovalo se zimou, ale i s fyzickými projevy absťáku. Byl jsem celý domotaný, stejně jak to tělo. Možná jsem stál pevně na zemi, jen svět kolem mě se roztočil nějak rychleji, než doposud. Ruce jsem si vsunul do kapes. Narazil jsem na momentálně největší poklad. Mobil. Pevně jsem ho sevřel, abych o něj nepřišel.

A co. I kdybych přišel? Už jsem v životě přišel o dost. Tím nejcennějším byl život. Vlastní život! Bílý prášek. Jako sníh! Pohled v zimě do pouliční lampy. Koukat se na ozářené vločky, jak padají k zemi. Stejně rychle jsem padal i já. Pohled ale postrádal jakousi krásu. A kouzlo? Každopádně bylo. Jiná realita a zkreslený svět. Retuš světa a filtr reality. Modrofialový odstín.

Zvedl jsem hlavu. Najednou jsem chtěl pohlédnout do vloček ozářených pouliční lampou, jak padají k zemi. Padala mi akorát kapuce do čela. Mírně jsem si ji povytáhl, ale vločky nikde. Ještě je příliš brzy, než aby padaly. Snad za měsíc, za dva, jestli vůbec. I kdyby ne. Kašlu na to!

V dálce přede mnou šmárovaly noční ulicí dvě švestky. Jen tak vykládali a jeden při tom rozhazoval rukama. „Co to?“ napadla mě otázka. „Rap byznys? Spíše ne,“ odpověděl jsem si a radši odbočil o ulici dříve. Beztak bychom společnou řeč nenašli. A proč ji vlastně hledat, když o ni stejnak nikdo nestál.

Na krku jsem měl stále posazenou hlavu. Občas jsem myslel i na jiné věci, než na bílý prášek. Z hlavy vyslaný podnět jsem poslechl. Kdysi jsem míval na krku, kromě hlavy, popruh. Zavěšený saxofon, aby ruce tolik nebolely a jen prsty mohly hbitě klouzat a přeskakovat z jazýčku na jazýček. Otevírat a zavírat klapky, aby se do éteru řinuly s baletní lehkostí melodie, které vyvolávaly euforické pištění.

Krk náhle pocítil Fantómův dotek. Fantómovou bolest. Popruh držící saxofon chyběl. Dlouho tvořil součást mé osobnosti. Byl mi vlastní jako nos mezi očima. Mezi prsty jsem cítil dotek klapek. Před očima jsem zcela jasně viděl stříbřitou barvu. V celé své kráse ozářen klubovým osvětlením. Zavěšený na krku, držen mýma rukama a odrážející světla barevných reflektorů.

Vidina odezněla. Stál jsem uprostřed opuštěné ulice. V očích jsem měl slzy. Peníze, úspěch, ale i sláva a uznání, stejně jako vidina, zmizely. Saxofon na mě čeká jako pejsek odložený do útulku, ve výloze hudebního bazaru. Neodložil jsem ho, ale sprostě prodal! Saxofon jsem prodal jako všechno ostatní co jsem měl, kromě talentu, který se prodat nedá! S talentem jsem udělal ještě něco horšího! Dobře mi tak, že jsem ho promrhal!

Po nocích, kdy sny za mnou nechtějí přijít a jsem tak nucen oddávat se vlastním chmurám, přísahal bych, že slyším smutný blues. Doléhající na vlnách větru až ke mně z výlohy hudebního bazaru. Tóny smutku v depresivní melodii, co jsem to jen udělal!

Okolí by spíše omluvilo, že jsem prodal duši ďáblu, než jediného přítele. Saxofon. Za zlomek ceny, než kolik původně stál. Peníze jsem si pustil žilou, však citová vazba zůstala. Tu by mi nezaplatil nikdy nikdo. Za tu jsem musel platit já!

Otřepal jsem se. Učinit první krok, který je vždycky nejtěžší a pokračovat v cestě, mi dalo pořádně zabrat. Myšlenky jsem nechal za sebou. Dál ulicí a směrem k supermarketu, abych si jídlo ukradl a pak i pozřel, stejně jako brzký úspěch pozřel mě. Už jen kousek a času stále mnoho. Tak už se situace tvářila, že mi zbude i čas na spánek. Doufal jsem, že kromě času bude i spánek, protože čas bez spánku jsem míval standardně.

Minul jsem poslední barák, za kterým se už rozléhalo velké parkoviště. Odhodlaně jsem mířil k proskleným posuvným dveřím. Nad nimi místo nápisu vchod, svítil nápis jídlo. Zamrkal jsem a zatřepal hlavou. Hlava se mi zatočila a lehce jsem zavrávoral. Opět jsem zaostřil na slovo nade dveřmi. Teď už tam bylo slovo, jaké se sluší a patří - vchod. Pohledem jsem proletěl široké okolí, jestli někde nejsou nějaké podezřelé osoby. Jediný

podezřelý jsem byl já. Otočil jsem se přes rameno na jednu a pak i na druhou stranu. Trpěl jsem stíhou a stihomana jsem opět nespatřil. „Nech mě být!“ zakřičel jsem.

Kaluže na nerovném parkovišti jsem se neobtěžoval obcházet. Boty jsem měl stejně tak děravé, že mi do nich teklo, i když bylo sucho.

Prošel jsem dveřmi. Pod umělým osvětlením jsem se necítil dobře. Byl jsem zvyklý pohybovat se jako lůza. Přízrak a temný stín. Ve tmě noci. Žádný Gabriel, jen jakási silueta. V záři reflektorů na mě hleděly pokladní, které evidentně neměly nic moc co na práci a jen tlachaly. Jejich pohledy mě však neznervózněly tolik, jako ostrý pohled ostrahy.

Zabiják už od pohledu. Zlověstně se na mě díval, ale pro jistotu stále hlídal jen tlachající pokladní. Věru ochránce, jak se sluší a patří. Stál a hlídal, snad abych se na ty staré škatule nevrhl v záchvatu náhlé sexuální deviace. Pokladní evidentně měly radost, že hošík hlídá jejich z křesla překypující zadky.

Pečlivě vyžehlená bílá košile a vesta ve mně vzbuzovaly opravdu respekt. Vysílačka za opaskem a z ní vedoucí drát ke sluchátkům vypadala profesionálně. Akné na čele, mastné vlasy a uši odstáté tak, že jejich majitel musel mít zákaz vstupu na výletní parník, aby při protivětru nezačal couvat, už tolik ne.

Osvětlení mě oslňovalo, až jsem měl pocit, jako bych stál na podiu za starých časů. Oči mě pálily, byl jsem hladový a celkově v dost mizerné náladě. „Stejně tě chytí!“ zadunělo mi v hlavě. „Nechytí!“ odpověděl jsem křikem a prudce se otočil. Hošík z ostrahy se zastavil a rychle se tvářil, že rovná nákupní košíky

v pokladní zóně. Hlavně nenápadně. Snad abych neměl pocit, že jsem sledován. Jak ubohé!

Ještě jsem se rozhlédl, ale obchod byl kromě zaměstnanců prázdný. Otočil jsem se a pokračoval dlouhou chodbou ke vstupu do nákupní zóny. Nemyslel jsem na vadu, kterou supermarket trpěl. Zdejší zaměstnanci byli stejní ztroskotanci jako já. Po dlouhé době se mě na chvíli zmocnil dobrý pocit. Protože já jsem na rozdíl od zaměstnanců ztroskotal po pádu z velké výšky. Kdežto jejich ztroskotání v podstatě představovalo vrchol životní poutě.

Prošel jsem čidlem automaticky otevíranou závorou. Zmocnil se košíku a šel krást. Proto jsem tady přece byl. Abych kradl a ne, abych soudil personál supermarketu.

Přesně jsem nevěděl, co si ‚nakoupit.' Bezmyšlenkovitě jsem brouzdal mezi zbožím překypujícími regály. Možná uzeninu a pečivo? Možná nějaký super zdravý majonézový salát? Spíše ne. Ještě by mě prohnal. Maso s nějakou dobrou přílohou bych si dal. Jenže. Jaksi jsem si ho neměl kde připravit. Paštika a rohlíky vyhrály.

Podíval jsem se na cedule nad regály. Z místa, kde jsem byl, jsem požadované neviděl. Vyšel jsem na pomyslnou hlavní. Než jsem znovu vzhlédl k cedulím, pohledem jsem zavadil o zoufalce, který fungoval jako ostraha. O regál vedle měl náhlou potřebu přerovnávat špagety. Přišlo mi ho trochu líto. Jaký srandovní panáček.

Pohlédl jsem na cedule a okamžitě nabral směr, kde byly umístěny konzervy. Nešel jsem přímo, ale abych ostrahu trochu zabavil, prokličkoval jsem všemi uličkami. Z velkého množství paštik jsem si vybral dvě, celkem malé. Hodil jsem je do košíku a

tři o dost větší do rukávu. Byl jsem tak hladový, že jsem se pral s nutkáním, pojíst přímo v obchodě. „Taky proč ne?“ zauvažoval jsem a vydal se k pečivu.

Makovce, croissanty a koblížky ve mně vzbuzovaly chutě nevídané. Mlsně jsem očima sjížděl sladké pečivo. Zoufalec v bílé košili s vysílačkou za pasem, jako pistolník z divokého západu, stál a z dálky především jemu bezpečné mě pozoroval.

Já jsem pozoroval koblížky, až mi na nejeden ukápla slina. Beztak že zoufalec měl taky chuť, ale nedovolil si jen tak ochutnat. Ještě že mě takový problém netrápil a s rychlostí žabího jazyka jsem do každé ruky lapl jeden. Oba najednou a celé jsem je natlačil do pusy. Ani kousat jsem nemohl. Naštěstí koblížky byly tak jemné, až se na jazyku rozplývaly téměř samy.

„Pane! Ty koblihy budete muset zaplatit!“ ozvalo se mi za zády. Než jsem se otočil, vzal jsem si do každé ruky ještě jeden. Mládenec stál pořád v jemu bezpečné vzdálenosti, ale už o dost blíže. Přes jeho odstáté uši jsem vůbec neviděl, co se v obchodě za ním děje.

„Samozřejmě. Za co mě máš?“ odpověděl jsem, když se mi podařilo polknout velké sladké sousto.

„Laskavě mi netykejte!“ snažil se dát najevo autoritu. Autorita se však někam vytratila. Jediná autorita, aniž bych se snažil sebe víc nebo sebe míň, jsem tu byl já. Na pasáka v bílé košili, který má celý supermarket pod palcem, jsem jen tupě hleděl a čekal, co se bude dít dále. „Nemyslím tyhle koblihy!“ oznámil mi.

Otočil jsem se za sebe na košíky plné sladkého pečiva a pak řekl: „Tak támhle ty asi platit nebudu, když si je nemám v plánu kupovat.“

„Myslel jsem ty, co jste před chvíli snědl.“

Prstem jsem si ukázal na hrudník a udělal udivený výraz.

„Jen se nedělejte. Viděl jsem vás.“

„Já tě taky vidím.“

„Netykejte mi!“

„Promiň.“

„Tak zaplatíte nebo ne?“ zeptal se hošík.

„Jako přímo tobě?“ zeptal jsem se a začal šmátrat po kapsách.

„Na pokladně,“ řekl rezignovaně ušatec.

„Ach tak,“ povzdechl jsem si. „To tam nejdříve musím dojít.“

„Tak pojďte, doprovodím vás,“ snažil se mě mládenec diplomaticky vyhodit z obchodu.

„Ještě ale nemám nakoupeno,“ upozornil jsem.

„Tak si vezměte, co potřebujete a opusťte obchod.“

„To jsem taky měl v plánu. Co bych tady dělal, když už budu mít nakoupeno, že jo?“ dělal jsem si z ostrahy dobrý den.

„Nebuďte laskavě drzý, nebo zavolám policii,“ vyhrožoval mladík, který by toho asi stejně nic víc nesvedl.

Čekal jsem, až odejde, ale jak se zdálo, tak měl v plánu dohlížet na každý můj krok. „To mě teď budete sledovat, jak nakupuju?“ zeptal jsem se.

Kluk z ostrahy se na mě podíval. Nebyl to pohled ani přísný, ani říkající něco jiného. V podstatě neřekl nic, snad jen, že ho otravuju. To byl jeho problém. Měl si najít jiné zaměstnání. Smířil jsem se, že teď si nebudu moct dovolit cokoliv strčit do rukávu. Okamžitě jsem najel na plán B, který jsem vymyslel hned potom, co jsem s ním započal.

Musel jsem zase projít celým obchodem a postupně do košíku naházet věci, které jsem měl původně zamýšleno ukrást. Rohlíky a balené salámy. Několik tabulek čokolády, oplatky. Ledovou kávu v krabičce. Celou dobu za mnou hlídač chodil. Ani mi to moc nevadilo. Měl jsem věcí tak akorát, abych měl co jíst hned a ještě si něco nechal na později.

S hlídačem v patách jsem se odebral k samoobslužným pokladnám. I teď jsem byl ostře sledován. „Počkej, až tě někde uvidím. Tě chytnu a zabiju!“ Řekl jsem výhružky, ale jen ve své hlavě.

Se značným třesem, jsem se nervózně díval směrem k východu. Nákup jsem měl odložený na stole pokladny dle instrukcí. Pokladní, která fungovala jako pomocník, kdyby někdo měl problémy, si mě prohlížela. Nedovolila si stát mi za zadkem. Vlastně. Nedovolila se stát ani v přílišné blízkosti. Byla ze mě více nervózní než já celkově. Hlídač vypozoroval mé zoufalé sledování dveří. Sebral v sobě kus odvahy a k posuvným dveřím přešel. Usmál jsem se.

Čárové kódy zboží jsem projel pokladním terminálem. Vše bylo poctivě načteno a už stačilo jen utéct.

Byl jsem ve skvělé formě, co se běhu týkalo. Musel jsem. Člověk žijící na ulici prostě prchá většinu času. Když někde něco ukrade,

když někoho okrade. Když se ho rozhodnou zkontrolovat švestky, jen tak pro ukrácení dlouhé chvíle. Tak mi vlastně drogy zlepšily fyzičku. Věčný úprk. Nohy v děravých botách zvládly dlouhou trať za neuvěřitelně krátkou dobu. Plíce dokázaly vše udýchat a intelekt pracující na pozadí, našel nejlepší možnost, jak se vždy ztratit. Jen absťák většinou hatil mé snahy. On už to tak dělal často. Zvykl jsem si. Kdybych neměl absťák, už bych ani drogy nebral. Protože jsem ale abstinenční příznaky míval, tak jsem závislý byl.

Naposledy, než jsem se zmocnil tašky s nákupem a pokladna postrádající platbu začal houkat, jsem se rozběhl. K chromovanému zábradlí označující hranice pokladní zóny. Menší stará pokladní fungující jako pomocník, ke mně přiskočila. Obrala mě o potřebnou rychlost. Vlastně mě zabrzdila zcela. Držela mě za rukáv. Drženou rukou jsem škubl a druhou, kterou jsem měl volnou, do pokladní žduchl. Neustála mé odhození. Spadla na zem a po hladké podlaze se kousek svezla.

Z původního plánu přeskočit chromované zábradlí jsem upustil. Protáhl jsem se mezi šprušlemi. Sotva jsem se narovnal a pohlédl k posuvným dveřím, ve stoji rozkročném a s rozpaženýma rukama mi šel vstříc hlídač. Vypadal jako matka vítající malé dítě, které se k ní má s chutí rozběhnout. Celá situace tak i vypadala, jen v obsazení s jinými herci. Vteřinové zaváhání stačilo akorát, abych se nadechl a rozběhl.

Hlídač snažící se mě zachytit tak i učinil, ale nezastavil mě. Cestou k východu jsem ho nabral. Zavěsil se na mě, tak jsme vypadali jako rozvášnění milenci. Nohama mě objal kolem pasu a rukama kolem ramen.

Posuvné dveře se otevřely dost rychle na to, abych nemusel zpomalovat. Proběhl jsem malou aklimatizační zónou a druhými posuvnými dveřmi rychle ven. Venku před dveřmi byla dopravní značka, o kterou jsem hlídače narazil zády. Zasténal, ale držel i nadále. Zkusil jsem jej narazit znova, ale bez takové razance jako prvně. Stále se držel jako klíště.

Dva pobudové vybírající vajgly z popelníku ustali ve své činnosti. Dívali se na boj, který jsme sváděli spolu s hlídačem. „Roztoč se!“ křikl na mě jeden.

Dříve nebo později bych na takovou variantu určitě taky přišel, ale pobuda celou situaci urychlil. Sevřel jsem tašku nejpevněji, jak jsem svedl a začal se točit.

Po pár rychlých otočkách jsem cítil, jak hlídač povoluje stisk nohou kolem pasu, až se pustil zcela. Visel mi už jen rukama na krku. Odstředivá síla, která na mě byla vlivem jeho těla vyvíjena, byla obrovská, až jsme oba spadli na zem. Nejprve hlídač a já na něj. Snažil se zpode mě vymanit. Házel sebou a do toho všeho jsme nekoordinovaně šermovali rukama. Po silné ráně do tváře omdlel.

Ještě chvíli jsem zůstával v kleku na hlídači. Než jsem se postavil, potřeboval jsem nabrat sílu a trochu se vzpamatovat. Nemohl jsem však dlouho otálet. Nevěděl jsem, jestli už náhodou některý ze zaměstnanců supermarketu, který byl svědkem celé situace, nepřivolal policii. O takové setkání jsem neměl zájem.

Mladíka z ostrahy jsem sice praštil dost silně, aby omdlel, ale nepochyboval jsem, že se co nevidět i probere. Postavil jsem se a hlídače nechal tak.

Pobudové na mě koukali a pokyvovali hlavou. Přešel jsem k nim. Z kapsy jsem vytáhl krabičku, která ještě pořád ukrývala

pár cigaret. Natáhl jsem ruku, abych ji odevzdal jako malé díky. Vzdal jsem se i nějakých potravin.

Bezdomovci vše bez ostychu přijali. Poděkovali. Styl života, jaký vedli a koneckonců i já, neznamenal, že by postrádali slušné vychování.

Klidně mohli pomoci hlídači. Pomoct mu mě zpacifikovat a pak se pokusit vysomrovat nějakou, alespoň malou odměnu. Neučinili tak. Dobře pro mě.

Ještě že lidé na ulici drží spíše spolu, než aby šli proti sobě. Jeden druhému se snaží pomoct, i když se třeba jedná o první setkání. Ale co. Nikdy nevíš, kdy ti kdo co oplatí. Ať už dobré nebo špatné. V situaci vlastní hlouposti nebo při nepřízni osudu zapříčiněné, jeden druhému často pomohl. Pak měl alespoň kromě krabicového vína i možnost očekávání, že osud trochu štěstí na oplátku pošle.

Pobudové poděkovali jednou, dvakrát, třikrát. Děkovali vroucně. Za cigarety i těch pár potravin, které jsem si mohl dovolit postrádat. Počítal jsem, že si další nějak zase obstarám. Mávl jsem rukou k rozloučení. Musel jsem jít. Vzdálit se a zmizet. I hlídač pomalu přicházel k sobě, tak byl nejvyšší čas.

Vyšlápl jsem a udělal tak opět jeden z mnoha prvních kroků. Za chladné noci s hvězdami nad hlavou. A hlavou naštěstí prázdnou. Dostal jsem se opět mezi baráky. V ulicích, než první lidé začnou vycházet do zaměstnání, panoval až nepříjemný klid. Kde kdo by ticho uvítal. Já ne! Ticho přede mnou i za mnou budil stihomana. Otáčel jsem se a měl pocit, že mě někdo sleduje.

Přepadaly mě myšlenky a slyšel jsem hlas, který jakoby z dálky promlouval. Nebyl jsem schopen rozpoznat, co mi chce sdělit. Co to je! Už mi asi všechno leze na mozek více, než je zdrávo.

Náhlé šelestění v kontejneru na odpadky mě vylekalo. Zlekl jsem se a cukl sebou. Byl to noční tvor, bezdomovec, který se po tmě přehraboval v odpadcích ve snaze nalézt alespoň něco k snědku.

Hlavu jsem měl zaměstnanou stihomanem, tak jsem se polekal. Vlivem zleknutí jsem zůstal stát a na bezdomovce zíral. Zřejmě energie pohledu ho přinutila otočit se na mě. Zvoláním: „Co tak čumíš!“ mě probral. Neodpověděl jsem a radši se vydal dále na cestu, která neměla určitý cíl. Snad jen najít si vhodné místo, kde bych do sebe dostal nějaké to jídlo a přečkal do rána.

Na dvorku sídliště, které jsem neměl příliš v lásce, jsem najednou dostal chuť posadit se na lavičku. Snad kvůli zdejším domácím, kteří mě často a rádi vyháněli, nebo mi svůj odpor ke mně dávali najevo jen při průchodu, jsem tady příliš nepobýval. Vlastně. Nepobýval jsem tady nikdy déle, než mi přišlo z nějakých důvodů podstatné. Tyhle baráky, tenhle dvorek pro mě nebyl vítanou částí města. Zdejší chtěli poblíž domova čisto a bezpečno. Čistý jsem nebyl, ale nebezpečný taky ne.

Časem jsem se smířil, že bude lepší zdejší části města se vyhýbat. Ale teď. Nějaké hnutí mysli mi šeptalo: „Posaď se. Udělej změnu. Začni malou věcí a velké se dají do pohybu samy.“ Nevím, jaká naivita mě postihla. Možná stihoman. Otočil jsem se při vzpomínce na mého démona.

Dal jsem na naivní myšlenku a posadil se. Rozhlížel jsem se kolem. Stále jsem měl onen nepříjemný pocit, že jsem ostře

sledován. A hlavně, že zde nejsem vítán. Konec konců, to jsem nebyl nikdy nikde. Abych se trochu uklidnil, vytáhl jsem si sáček s nasbíranými vajgly. Poctivě ukradené papírky a zabavil se ubalením si vysoce nekvalitní cigarety.

Jako kráčející, teď spíše sedící legenda jsem kouřil cigaretu smíření. Ale smířený jsem rozhodně nebyl. S tím, jak žiju. Co mám? Nic! Snad jen pěkné vzpomínky, které mě stejně svou podstatou často srážejí na kolena, než by mě potěšily.

Tak jsem seděl a vyfukoval namodralý kouř. Hleděl přes chodník do křoví, které bylo temné jako mé svědomí. Občas jsem zrak zvedl k lampě, abych se cítil ozářen. Osvícen jako Buddha, ale štěstí někde v zemích vzdálených, nežli v mém nitru. Z dálky, v mé hlavě, doléhal z výlohy hudebního bazaru smutný blues. Už zase se mu stýská. Už zase mě volá.

Zaslechl jsem mužský hlas, jak hubuje. Otočil jsem se směrem, kterým ke mně zvuk doléhal. Nějaký chlápek v tuhle nekřesťanskou hodinu venčil psa. Trochu se mi zdálo, že spíše pes venčí svého páníčka. Pes tahal a funěl. Majitel jej nervózně huboval, ale pes si šel za svou stopou, nejspíše háravé feny.

Na chvíli mě napadlo, jestli nebude lepší zvednout se a jít. Nakonec jsem tak ale neučinil. Čekal jsem, že i já dostanu vyhubováno, jako ten pes. Už jsem se těšil, až do žaludku hodím nějaké jídlo. Jen počkat, až chlápek se psem přejde. Nechtěl jsem psa dráždit vůni salámu. Nevěděl jsem, jak moc jej dokáže majitel ovládat a jak moc je pes vychovaný. Z toho, co jsem zatím pozoroval tak nebyl a jediný, kdo se musel přizpůsobit, byl páníček.

Jak se tak ke mně blížil, neřekl bych, že než mě mine, uplyne celá věčnost. Jako by visel v nějakém čaroprázdnu a snad jako by se nepřiblížil ani o krok. Zřetelně jsem viděl, jak tažen svým psem postupuje kupředu. Ale, jako by stál pořád na původním místě. Vůbec se vlivem přibližování nezvětšoval, jak bych očekával.

Intenzivně jsem se soustředil. Na dvě siluety. Menší od psa a větší patřící pánovi. „Kurva, Co to je?!“ vyštěkl jsem do noci. Siluety se přestaly hýbat. Vzpřímený stín se ani nepohnul. Po vteřině intenzivního pohledu se mi ztratil obrys těla a sledoval jsem tak jen neurčitou oválovitou skvrnu. Temnou bublinu, která mě znervózňovala. Z nejasnosti, jakou jsem pozoroval, jsem se začal křečovitě škrábat na rukách. Levou ruku zachvátila křeč tak silná, až jsem se konečky prstů téměř dotkl vlastních šlach na zápěstí.

Pohledem jsem od siluet upustil. Podíval jsem se na křečí zužovanou ruku. Volnou rukou jsem se ji okamžitě pokoušel narovnat. Přes veškerou bolest nakonec křeč povolila. Díval jsem se do křoví přes chodník. Hleděl jsem. Tím směrem byl otočen můj obličej, ale obrazy před sebou jsem nevnímal. Snažil jsem se rozdýchat bolest po křeči.

Motala se mi hlava. Slyšel jsem hlasy. Hodně hlasů. Vyprávěly si, povídaly. Nerozuměl jsem o čem. V hlavě jsem měl vše rozmazáno. Má mysl byla jako ve velké hale. Jako v hale vlakového nádraží, která tiše hučí vlastním životem. Z vteřiny na vteřinu vše ustalo.

Tak vtažen zpátky do reality jsem hleděl do křoví. Momentálně jsem se jen nedíval směrem ke křoví, ale doopravdy na něj zíral. Mírný vítr si pohrával se stébly trávy, ale i nohavicemi mých kalhot. Však s jedinou větvičkou odporného a pro mě škaredého

křoví nepohnul. Ze směru mé pravice jsem byl přitahován čímsi. Ano, čímsi. Nedokázal jsem, spíše jsem nechtěl, otočit hlavou a pohlédnout. Bránil jsem se. Dvě ďábelsky planoucí červené perly mě přitahovaly. Doslova prahly po setkání našich pohledů. Já ne.

Snažil jsem se soustředit na křoví přede mnou. Na vítr, který všude kolem klouzal a nechal se lechtat stébly trávy. Na nic víc a na nic míň. A ty rudé perly volaly: „Otoč se. Otoč se!“

S hlubokým nádechem jsem svolil. Nejprve pomalu a opatrně. Nechtěl jsem pohlédnout ďáblu do očí. Ještě ne. Snad jednou budu muset, až do pekla, které na mě čeká, dojdu. Pomalu jsem hlavou otáčel. Pak s mrknutím prudce trhl. Když jsem oči otevřel, abych tedy pohlédl, nikde nic. Žádný pes. Žádny muž. Žádná mlhavá bublina, která by mě děsila. Jen spící sídliště. Trocha zeleně, která v tichosti za pomocí větru vzdychala jako panna s prvním stykem. Chodník se nechal, jako každou jinou noc ozařovat lampami. Složil jsem hlavu do dlaní a snažil se tak uchránit poslední špetku zdravého rozumu.

S obličejem schovaným v dlaních jsem nějakou chvíli setrval. Bylo mi tak dobře. Ano, tak dobře mi bylo! Krásný život jsem měl. Každý pátek a sobotu si mě žádali fanoušci a pro majitelé klubů byla čest, když jsem pozvání přijal. Hrou na saxofon, když jsem doprovázel DJe. Nežil jsem však jen v pátky a soboty. Většině lidí by se mohlo zdát, že za mým úspěchem nestálo nic a ti lenivější by chtěli dělat to, co já. V pátek a v sobotu v klubu a jinak volno.

Za úspěchem stála spousta práce a dřiny. A když jsem teoreticky nemusel, jak se mohlo jevit, dělat nic, opak byl pravdou. Neděle pro mě byla svátostí a to byl i jediný den v týdnu, ve kterém jsem odpočíval. Od pondělí do čtvrtku jsem musel trénovat podle hudebního setu plánovaného DJem.

Tempo a tlak byl obrovský i pro profesionála, zřejmě se špetkou talentu, jako jsem byl já. Talent a nekonečné hodiny trénování dokázaly hodně, ale nebýt pravého pokladu a skvělého základu, nedošel bych nikam. Trénování pro mě bylo peklo a do pekla jsem šel i teď. Teď celkově, celkově se svým životem. Tento stav jsem však pokládal jen jako momentální.

Život je jako stále se otáčející kruh. Jednou jsi nahoře a jednou dole. Prozatím jsem si sladké odměny vybral. Teď jsem zakoušel hořkosti, abych měl život plný chuti. Procházel jsem peklem, ale dotkl jsem se i nebe. Hudebního nebe a řádného úspěchu. „Jen počkejte hvězdy, já si na vás zase šáhnu!“ utvrdil jsem sám sebe. „Já s tím skončím!“ dodal jsem si.

Jsem víc, než špetka promrhaného talentu. Z výlohy hudebního bazaru ustane i ten smutný blues. Zase se bude hrát ten nejvíce funky jazz. Lidé budou zase skákat a jančit. Zase budou běsnit pod mým hudebním výpraskem. V rukávech mám totiž ukryto více, než ruce. Z rukávu nebudu tahat esa. Z klobouku nebudu lovit králíky. Mám srdce, které nese poklad. Poklad zděděný po rodičích. Zděděnou hudební gramotnost. Léty a především generacemi ošlehanou melodii života.

Když jsem si v mysli vyjasnil základní myšlenky, zase jsem se podíval světu do očí. Seděl jsem na lavičce. Noc a ticho pro mě bylo jistým zázrakem. Klid všude okolo mi dovoloval přemýšlet. Zpytovat svědomí. Kárat sám sebe a sám sebe hecovat, abych se konečně jednou sebral.

„Ano! Já chci!“ vykřikl jsem do prázdna.

„Zítra, nebo vlastně už dnes, si dám naposledy a definitivně s tím svinstvem seknu,“ řekl jsem si. Sám před sebou jsem se

obhajoval. Nedal bych si, ale abstinence byla těžká a tíživá. Potřeboval jsem zmírnit dostavující se příznaky.

Pohlédl jsem na igelitku vedle sebe. Levou rukou jsem zlehka od sebe oddělal uši, abych nahlédl, co se vevnitř ukrývá. No co? To co jsem si ‚nakoupil.'

Vytáhl jsem pečivo a balený salám. Než jsem se do jídla pustil, chvíli jsem na něj zíral. Jen tak jsem pozoroval a přemýšlel, jak dlouho jsem neměl něco čerstvého.

V náhlém záchvatu paniky jsem rukou zkontroloval kapsu, jestli jsem nevytratil, ukradený mobil. Při boji s hlídačem ze supermarketu nebo následném prchání. Byl tam, kde má být. Teda asi. Byl v kapse. V mé kapse a to bylo důležité. Zcela živě jsem si představil, jak jsem v zastavárně. Jak měním mobil za hotovost a jdu si pro dávku. A potom. Jak mi zase na chvíli bude dobře. Dívat se na svět střízlivým pohledem bylo frustrující. Srandovní lidičkové a srandovní tak vůbec, všechno.

S rozvahou, ale i řádnou chutí jsem si dopřál jídlo. Po prvním soustu jsem pocítil do jisté míry euforii. Blažeností, jaká se mi rozlila na jazyku, jsem se málem rozplakal. Dal jsem si jeden z mnoha a prakticky jeden a ten samý slib, že s Háčkem seknu a začnu zase normálně fungovat. Pro začátek normálně a s trochou, možná s velkou dávkou úsilí, se vrátím zpět ke svému minulému životu. V puse jsem převaloval rohlík. Kromě normálního jídla jsem chtěl zpátky i pódium, fanoušky a hlavně svůj starý dobrý saxofon.

Po jídle jsem zalehl na lavičku. Usínal jsem s úsměvem. Než jsem dnešní den nechal za sebou, naposledy jsem slíbil, že zítra,

nebo vlastně už asi dnes, si dám poslední dávku, jen jako symbolické sbohem.

Vzbudil jsem se až ráno. Vlastně jsem se ani tak nevzbudil, jako jsem byl vzbuzen. Někdo mi třásl ramenem a to mě vzbudilo. Roztáhl jsem oči do dalšího šedivého dne. Slunce bylo pod mrakem. Studený vítr mě probral zcela. Otřásl jsem se zimou a ruka mi dále třásla ramenem.

„No tak vstávej," řekl neznámý hlas. Uvědomil jsem si, že jsem byl vytažen ze snu. Že už se nemůžu tvářit jen tak, že neexistuju. Že bych měl čelit dalšímu dni, další velké výzvě, která nabízí větší nebezpečí, než smrt. Uvítal bych spíše tu smrt než další odporný den svého života. Opět jsem zavřel oči a tvářil se, jak mi nebylo dovoleno, že prostě nejsem.

„No tak!" ozval se o mnoho důrazněji neznámý hlas.

Místo odpovědi jsem zavrčel. Tím jsem spustil další třes ramenem. „Tady nesmíš spát! No tak honem! Vstávej!" ozvala se poslední slova, než mi silná ruka pomohla do sedu. Oči jsem měl skoro zavřené. Hlava mi padala stejně, jako víčka. Chtěl jsem spát. Chtěl jsem být pryč. Někde v zemi snů, které mě celkem úspěšně opustily.

Neúnavná ruka mi opět zatřásla ramenem. Pohlédl jsem před sebe. Stáli nade mnou dva městští. Asi neměli nic lepšího na práci, než mě prudit. Jako bych neměl už i tak dost svých starostí. „Co je?" zeptal jsem se nevrle.

„Tady nesmíte spát," odpověděl jeden z policistů.

„Jo frajere. Najednou mi vykáš co? Asi si slušně vychovaný," napadlo mě, ale řekl jsem: „Však nespím."

„Ale spal jste.“

„Párkrát už jo.“

„Nebuďte drzý.“

„Nebo?“ vedl jsem v hlavě potencionální dialog, i když jsem odpovídal jinak: „Proč bych tady nesměl spát?“

„Je to veřejné prostranství. Lavičky slouží k sezení a ne k povalování.“

„Dobře, tak já tedy jdu, když jsme mi to tak pěkně vysvětlil. Můj čas je stejně dost drahý, než abych se tady s vámi vybavoval,“ odpověděl jsem, jen abych měl pokoj.

„To určitě,“ odpověděl se značným opovržením policista a dal se do kroku. Druhý jej okamžitě dohnal a srovnal s ním tempo.

Ještě chvíli jsem seděl. Čekal jsem, až policisté trochu poodejdou. Po pár metrech odbočili na chodník křižující ten, po kterém šli. Zastavili a dívali se, jestli mám v plánu skutečně odejít. Periferně jsem viděl, jak stojí a čekají na můj odchod. Měl jsem v plánu odejít. Co taky celý den na lavičce. Jen kdyby se mi chtělo. Vlivem sílícího absťáku a chladné noci mě vše bolelo. Byl jsem rozlámaný a ztuhlý.

Napadlo mě, jak dlouho tam asi budou stát a čekat. Na protest, ale i jako malou zkoušku jsem si vytáhl poctivě ukradené papírky a sáček s vajgly. Dost zásadně jich ubylo. Měl bych si zase nějaké nasbírat, nebo přestat tolik kouřit, ale když to kromě trochu času nic moc nestálo. A stejně. Zdraví jsem si zkazil daleko horším svinstvem, než nějakými cigaretami. A taky, když jsem byl až po

krk ve sračkách, alespoň ty nekvalitní cíga mi daly pocit trochy štěstí.

Seděl jsem a kouřil. Kromě cigaretového kouře jsem byl úplně prázdný. Teď už snad borci v uniformách nebudou namítat nic. Co by mohli? Nic! Však to sám říkal, lavičky jsou k sezení a ne ke spánku. Seděl jsem a to mi bylo dovoleno.

Cigareta ubývala. Když jsem ji skoro típl, podíval jsem se na policistu. Jak mi z něj bylo špatně. Nevím proč, však nedělal nic špatného. Jen svou práci a na rozdíl ode mě asi vedl spořádaný život. Možná proto mi bylo špatně, protože bych ten spořádaný život bral hned a všemi deseti. Bylo mi špatně ze mě a ne z něj!

Mávnutím ruky mi ukázal kšá kšá, běž už. Ušklíbl jsem se a začal se sbírat k odchodu. Tělo už pro duši nebylo nejvhodnější hostitel. Doslova trápilo a kopalo duši každým pohybem, který jsem byl nucen vykonat.

Nevěděl jsem přesně kolik je hodin, ale podle pohybu lidí v ulicích už zřejmě dost. Školák nikde žádný. Už asi všichni, nebo alespoň ti méně zkažení, seděli v lavicích. Pilně si učili, aby se tak dokonale nepřipravili na život.

Až mile mě překvapilo, že jsem dokázal zaspat zbytek noci. Dokonce jsem měl spánek tvrdý a nebýt pro mě otravného policisty, spal bych ještě teď. Uvědomil jsem si, že zastavárny už budou otevřené. Tak honem. Zpeněžit mobil, aby bylo na dávku, kterou si tělo žádá. Abstinence začínala být až nepříjemně tíživá.

Tělo chce dávku? Ano tělo! Já rozhodně ne! Já to mám přece pod kontrolou. To jen to tělo mi kazí plány, jak s tím seknout. Jak je slabé! Tělo, já ne! Vedl jsem jakýsi podivný dialog. Ach bože. Už

zase mám tendenci obhajovat sám sebe před sebou. Vymlouvat se na vše okolo, místo abych si připustil, že jsem slaboch.

Konstatoval jsem, že sebelítostí toho asi taky moc nezmůžu. Kráčel jsem šedivým dnem. Míjel lidi. Lidi se mi vyhýbali jak pohledy, tak velkým obloukem.

Ještě chvíle chůze a budu pryč z proklatého sídliště, které mě nesnášelo. Změna, kterou jsem podstoupil, zatím úspěch nepřinesla. A snad jediná úspěch přinášející změna bude, až skončím s Háčkem.

Na dohled před sebou jsem měl panelový dům, který byl pomyslnou hranicí. Za ním se pak nacházelo obchodní středisko s pro mě příhodným názvem Úsvit.

Rozhodl jsem se, že navštívím tamní zastavárnu. Vlastně jsem byl rozhodnut už dlouho a v podstatě pořád. Majitel byl dost zkažený na to, aby se neptal na původ zboží a dost drzý na to, aby mi nabídl dost nestandardně nízkou cenu. Zvláště když věděl, že příjmu cokoliv, co přináší minimální riziko vzniku problémů. Už nějakou dobu jsem se veškerého zboží zbavoval tam, ale pokaždé jsem vedl úvahy, do které z možných zastaváren zajdu.

Doufal jsem, že dostanu alespoň dva litry, ale spokojil bych se i s patnácti stovkami. Cestu jsem si krátil úvahami, jak budu postupovat. Jak budu neústupný a neúprosný. Nenechám se odbýt. Potřebuju peníze alespoň na gram. Vše ostatní šlo stranou. Jídlo a dluhy počkají. Jídlo jsem měl včera, tak ho minimálně další dva dny nebudu muset řešit. A dluhy? Na ty nikdo nezapomíná, tak mě taky netrápily.

Procházel jsem kolem paneláku, pomyslné hranice. Přejít cestu, projít podchodem a vynořit se před Úsvitem. Rukou jsem

zkontroloval kapsu, jestli se v ní stále nachází mobil. Byl tam. Rázným krokem jsem zamířil rovnou k zastavárně, ať mám celé divadlo s prodejem za sebou.

Zastavil jsem se až před zastavárnou. Prošel jsem kolem mřížemi opatřených dveří. Opatrně jsem nahlédl dovnitř. Zašel jsem za roh. Chvíli jsem se díval do velké výlohy, čeho všeho se lidé zbavují. Co vše jsou ochotni prodat, když potřebuji založit, nebo co jim doma překáží.

Zadíval jsem se na horské kolo. Vypadalo slušně. Zachovale, nebo málo používané. Kdybych měl syna, jistě bych mu takové nějaké taky opatřil. Co takové nějaké. Opatřil bych takové, jaké by si umanul a třeba i složené na zakázku dle svých představ. Kdybych měl syna. Kdybych nebyl tam, kde jsem. Totálně v loji.

Pohledem jsem opustil vitrínu. Myšlenky odletěly spolu s kolem pryč z mojí hlavy. Odhodlal jsem se konečně vejít do bazaru. Měl jsem strach, že za mobil nevyhandluju potřebnou částku. Každopádně jsem musel jednat.

Otevřel jsem dveře a vešel dovnitř. Zvonek nade dveřmi zacinkal, aby ohlásil zákazníka. Majitel se neotočil. Prakticky mě měl na háku a pokračoval ve své činnosti. Na notebooku sledoval film. Až když jsem stál u pultu a pozdravil, otočil se ke mně. Odpovědět na pozdrav se rovněž neobtěžoval. Zřejmě už mě zahlédl, když jsem šel okolo.

„Tak co je ty sráči!“ nadal jsem mu v mysli.

Majitel zaměřil pozornost zpátky k filmu, čekal, až dojede scéna. Dal pauzu a postavil se. Díval se na mě z výšky, ale dostával jsem pocit, že by na mě z vršku pohlížel, i kdyby mi sahal po ramena. Takové dohady jsem mohl vést pouze uvnitř hlavy,

protože majitel byl o dobrou hlavu vyšší. Na rukách a krku měl masité řetězy. Přes upnuté triko šel vidět vypracovaný hrudník a důmyslně krátké rukávy odhalovaly silné bicepsy. Kdyby přišlo na lámání chleba, zatočil by se mnou raz dva. Vedle notebooku byla položená pistole pěkně na obdiv, snad aby se nikdo o nějaké zoufalé činy ani nepokoušel.

Majitel pohodil hlavou, abych ukázal, co mám. Zalovil jsem v kapse a vytáhl mobil. Položil jsem jej na pult a majitel po něm okamžitě vztáhl ruku. Mobil si prohlížel ze všech stran a u toho dělal posunky v obličeji.

„Dám ti pětikilo," řekl nakonec.

Cítil jsem, jak mě polévá studený pot. „Pětikilo?" zopakoval jsem si v duchu. Počítal jsem alespoň tak třikrát nebo čtyřikrát více. Ale pětistovku?

„To je málo," řekl jsem a natáhl ruku, že si mobil vezmu a půjdu jinam. Chtěl jsem tak naznačit, že o takovou nabídku nestojím.

„Kolik sis myslel, že ti dám?" zeptal se majitel zastavárny.

„Tak dva litry nebo alespoň patnáct stovek," odpověděl jsem.

„Tak to hodně štěstí, ale myslím, že i tak jsem ti nabídl více než dost."

„To si nemyslím."

„Musíš počítat s tím, že ho potřebuju prodat. Nejspíše jsi ho nepřišel jen zastavit, co? Chceš se ho zbavit, abys měl na drogy, ne? A taky tipuju, že jsi ho někde potáhl."

Navzájem jsme se dívali do očí. Psychologická válka, ve které jsem byl ve značné nevýhodě. Ani po nekonečně dlouhé chvíli jsem pohledem neuhnul. „Když ho vypneš a znova nastartuješ, těch patnáct stovek ti dám," nadhodil majitel.

Znova se mi po zádech začal rozlévat pot. I ten největší blbec si dával na mobil pin kód. „Klidně," odpověděl jsem a přitom jsem věděl, že jsem v háji. Majitel mi podal mobil do ruky. Beze slova jsem zmáčkl tlačítko z boku přístroje. Mobil zavibroval a vypnul se.

„Tak vypnutý," oznámil jsem majiteli a podal mu mobil zpátky, aby se sám přesvědčil. Majitel se zmáčknutím jediného tlačítka na mobilu přesvědčil, že je opravdu vypnutý.

„Dobře, teď ho zapni," vybídl mě, když mi mobil podával zpátky.

Opět jsem zmáčkl tlačítko. Po chvíli se displej rozsvítil a to už jsem se chystal, alespoň v mysli, k odchodu. Telefon dlouze zavibroval a zhasl. „Aj," hlesl jsem.

Majitel hodil hlavou a zeptal se, co se děje.

„Vybitý," oznámil jsem. „Takže asi nic. Nabíječku nemám," zkoušel jsem z celé situace vycouvat s trochou respektu.

„Je tvůj, nebo kradený?" zeptal se majitel upřímně.

„Můj," odpověděl jsem. A vlastně jsem ani nelhal. Pravda je pomíjivá a záleží pouze na úhlu pohledu. Včera mobil ještě můj nebyl a v momentu, kdy jsem ho ukradl, už můj byl. Takové myšlenky mi běhaly na pozadí mysli, abych se zase před sebou obhájil.

„Tak jak to, že nemáš nabíječku?“ pokračoval majitel.

„To je takové komplikované. Možná ještě trochu více složité, než myšlení ženy,“ zkoušel jsem získat trochu času a zakecat vše okolo. Majitel se na mě podíval přísným výrazem. Čekal odpověď. Taky jsem v životě mnohokrát na něco čekal. Napadla mě další odpověď. V podstatě jsem ani teď nelhal, když jsem řekl: „Z domů mě rodiče vyhodili. Odešel jsem dost na rychlo a nabíječku jsem nechal tam.“ Což byla pravda, i když se stala už před nějakou dobou.

„Jak si tedy nabíjíš mobil?“ zkoušel mě dále majitel. V tu chvíli jsem věděl, že o mobil má i celkem zájem.

„Tak různě. U kamarádů a podle momentálních možností,“ povyšoval jsem neustálou lež na další a další úroveň.

Majitel mi podaroval další z podezřívavých pohledů a při tom řekl: „Nějakou nabíječku tady budu mít. Tak zkusíme mobil připojit do sítě a ukážeš mi, jestli ho dokážeš rozjet.“

Přikývl jsem, i když jsem si byl svou prohrou dokonale jistý. Chvíli jsme setrvali do sebe v zakousnutých pohledech. V duchu jsem volal všechny anděly, aby mi pomohli.

Andělé mě vyslyšeli. Majitel udělal osudovou chybu. Možná nebyla osudová, ale pro tuhle chvíli to rozhodně chyba byla. Odebral se do nějakého zadního kumbálu za závěs a mě nechal v prostorách zastavárny o samotě. Jako výstřel do temnoty, jako blesk z čistého nebe, mi hlavou projela zákonitostí situace, myšlenka.

Jen co se závěs zavlnil a za sebou schoval majitele zastavárny, podél stěny jsem obešel pult. Ocitl jsem se na místě, kde se ještě

před malou chvíli nacházel majitel. Zmocnil jsem se volně a na obdiv položené pistole. Pod pultem jsem v otevřené skříňce zpozoroval malou na klíč uzavíratelnou kasičku.

„Tak, našel jsem," řekl majitel, když se vynořil zpoza závěsu. Zrak upíral na nabíječku. Zvedl pohled a zarazil se. „Sráči!" zakřičel, když spatřil, že se nacházím na jeho místě.

Zoufale jsem na majitele pohlédl. Od pasu jsem zvedl volně spuštěnou a pistoli svírající ruku.

„Co si tím pomůžeš!" vyštěkl na mě majitel.

„Vůbec nic, ale ztratit taky nemám co," odpověděl jsem klidně a bez ostychu.

Stále jsem se díval na majitele a po paměti se sehnul pro kasičku. V proskleném pultu jsem otevřel šuplík. Na vrchní sklo jsem položil polystyrenovou desku, na které byly přišpendleny tenké i masivnější řetězy. Volnou rukou jsem všechny nacpal do kapsy.

„Přese mě neprojdeš," upozornil mě majitel.

„Rád mi uhneš, abychom se vyhnuli zbytečným zraněním," odpověděl jsem.

„A když ne?"

„Tak tě budu muset zastřelit," řekl jsem bez emocí.

„Na to nemáš!" zkoušel majitel psychologicky.

„Zoufalý člověk je schopen jen zoufalých činů," nedal jsem se. Chtěl jsem potvrdit fakt, že doopravdy už nemám co ztratit. Hlavní

pistole jsem majiteli naznačil, aby opět zalezl za závěs a uhnul mi z cesty.

„Tak na to zapomeň. Nenechám tě odsud odejít," nedal se odbýt ani majitel.

„Když to musí být," stačil jsem říct, než jsem zamířil na levé stehno majitele a vystřelil. Ozvěna výstřelu se ještě chvíli odrážela od stěn jako mocný démon. Majitel se skácel k zemi. Držel se za postřelenou nohu a zasypával mě nadávkami.

„Varoval jsem tě," řekl jsem. Snad abych se trochu omluvil a především sobě a taky trochu, abych zdůraznil své zoufalství. Ale nejen to. Taky abych ukázal, že nejsem člověk, který mluví jen tak do větru.

Vykročil jsem. Řetězy z drahých kovů mi cinkaly v kapse. Kasičku jsem ukryl pod bundou a přes kapsu ji přidržel u těla.

Okolo majitele zastavárny se udělala kaluž krve. Majitel už nevzdychal, jen hlasitě funěl.

„Tak mi aspoň zavolej sanitku, ty blbče!" vyštěkl majitel a jednou rukou mě chytil za kotník. Zkusil jsem škubnout nohou, abych se vymanil ze sevření, ale marně. Během jediné vteřiny jsem probral všechny možnosti. Jedna jediná mi přišla normální. Nejméně riskantní. Nemohl jsem riskovat, nebylo co. Znovu jsem natáhl kohoutek a střelil majitele do zápěstí. Zakřičel a pustil mě. Co se pak dělo s majitelem zastavárny nevím, protože jsem spěšným krokem odešel pryč.

U vchodu jsem ještě na moment zaváhal, jestli bych mu doopravdy neměl zavolat pomoc. Pocítil jsem náhlou tíseň svědomí. Jak daleko jsem byl nucen zajít. Něco potáhnout, budiž.